

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5047/05
06.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником суда Весном Даниловић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, ради поништаја решења туженог број 132-04-00068/2003-13 од 17.05.2005. године, у правној ствари права на помоћ за опрему новорођенчета, у нејавној седници већа одржаној дана 06.04.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије број 132-04-00068/2003-13 од 17.05.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Секретаријата за социјалну и дечију заштиту у Београду бр. 132-314 од 11.02.2004. године, којим је тужиљи признато право на помоћ за опрему новорођенчета, за треће дете ББ, у висини од 30% просечне зараде по запосленом у Републици према последњем објављеном податку Републичког органа надлежног за статистику и номиналног износа утврђеног од стране Министарства надлежног за социјална питања.

Тужиља тужбом оспорава законитост решења туженог органа, због неправилне примене закона, непоступања по правилима поступка и неправилно утврђеног чињеничног стања. Истакла је да је неправилно примењен Правилник о ближим условима и начину остваривања права од општег интереса у области друштвене бриге о деци. Такође је навела да тужени у доношењу оспореног решења није поступио по правном схватању и примедбама Врховног суда Србије из пресуде У.1843/04 у чијем извршењу је оспорена одлука донета. Предложила је да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је истакао да је тужба неблаговремена, те да је стога треба одбацити. Навео је да из повратнице број 132-314/2002-XIX/03 произлази да је тужиља оспорено решење примила 28.06.2005. године, а да је тужбу поднела 29.07.2005. године.

Испитујући законитост оспореног решења туженог органа у смислу одредбе чл. 39. Закона о управним споровима, оценом навода истакнутих у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произилази да је тужени оспорено решење донео у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 1843/04 од 12.01.2005. године. Међутим, по оцени овога Суда тужени у доношењу оспореног решења није поступио према правном схватању Врховног суда Србије изнетом у образложењу наведене пресуде, а у погледу примене материјално-правних одредаба приликом одлучивања о висини исплате износа права на помоћ за опрему новорођенчета, чиме је учинио повреду из чл. 61. Закона о управним споровима. Наиме, тужени је и оспореном одлуком одбио жалбу тужиље изјављену на решење првостепеног органа бр. 132-314-од 11.02.2004. године, којом је тужиљи признато право на помоћ за опрему новорођенчета за треће дете ББ у висини од 30% просечне зараде по запосленом у Републици, према последњем објављеном податку Републичког органа надлежног за статистику и номиналног износа утврђеног од стране Министарства надлежног за социјална питања налазећи да је правилно првостепени орган донео такву одлуку правилном применом чл. 6. Правилника о изменама и допунама Правилника о ближим условима и начину остваривања права од општег интереса у области друштвене бриге о деци ("Сл. гласник РС" бр. 67/94) и чл. 5. Закона о изменама и допунама Закона о друштвеној брзи о деци ("Сл. гласник РС" бр. 29/01), иако је Врховни суд Србије у наведеној пресуди У. 1843/04, која је у смислу чл. 61. Закона о управним споровима обавезна за тужени орган, изнео правно схватање у погледу примене материјално-правних одредаба у конкретној управној ствари и у погледу висине износа права помоћи за опрему новорођенчета, која се има тужиљи признати, а у складу са којим, као што је већ наведено, тужени није поступио.

Суд је имао у виду навод туженог, изнет у одговору на тужбу у погледу њене благовремености, али је овај навод оценио неоснованим. Ово са разлога што се из повратнице, на коју се тужени у одговору на тужбу позива, не може на поуздан начин закључити да је дана, који је на њој констатован као датум пријема решења, тужиљи и достављено решење које се тужбом овде оспорава, будући да се број решења на повратници не поклапа са бројем оспореног решења. Стога је, према ствари овога Суда, у овим околностима

повратници не поклапа са бројем оспореног решења. Стога је, према ставу овога Суда, у сумњи, оцењено да је тужба благовремена.

Код оваквог стања ствари, Врховни суд Србије је оценио да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, због чега је применом одредбе чл. 41. ст. 1. и 2., а у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде. Тужени ће у поновном поступку приликом доношења одлуке у овој управној ствари у свему поступити према правном схватању суда изнетом у образложењу пресуде У. 1843/04 од 12.01.2005. године, као и у образложењу ове пресуде, а којима је везан у смислу чл. 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 06.04.2006. године, У. 5047/05

Записничар Председник већа – судија

Весна Даниловић Даница Богдановић

Д-НА:

1. Тужиљи на адресу из тужбе
2. Туженом органу уз доставу списка

Весна – СК/06

НЗ